

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 11CoCsp/15/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3124216743
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Radičová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3124216743.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Radičovej a členov senátu JUDr. Márie Vrtochovej a Mgr. Mareka Anovčina, v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného spoločnosťou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanej A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XX/XXX, E., o zaplatenie 2.331,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, č. k. 18Csp/92/2024-91 zo dňa 15. mája 2025, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalovaná **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“) prvým výrokom konanie o žalobe v časti 100,- eur zastavil, druhým výrokom žalobu zamietol a tretím výrokom žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 2.331,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.529,21 eur od 08.03.2024 do zaplatenia a náhrady trov konania. V žalobe poukázal na to, že na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 13.11.2020, a na základe Žiadosti o postúpenie a prevod zo dňa 07.03.2024, nadobudol od jeho právneho predchodcu, Všeobecnej úverovej banky, a.s., pohľadávku voči žalovanej, pričom žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve právneho predchodcu, v nepretržitom omeškaní so splatením čo i len časti dlhu po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Žalobca okrem iného upresnil, že jeho pohľadávka ku dňu postúpenia predstavovala sumu 2.331,- eur, a pozostávala z istiny vo výške 1.159,21 eur, riadneho úroku vo výške 644,67 eur, z úroku z omeškania vo výške 157,12 eur. Dodal, že žalovaná ku dňu podania žaloby nič neuhradila. Úroky z omeškania si uplatnil v zákonnej výške odo dňa nasledujúceho po postúpení pohľadávky, t. j. od 08.03.2024.

2. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe uviedla, že voči uplatnenému nároku nenamieta a požiadala o možnosť dlh splácať v splátkach.

3. Žalobca podaním zo dňa 24.03.2025 zobral žalobu v časti istiny vo výške 100,- eur späť a žiadal v tejto časti konanie zastaviť. Súd prvej inštancie preto v zmysle § 145 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), konanie v tejto časti zastavil.

4. Súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, z ktorých vychádzal, pretože v konaní nebola spochybnená ich pravosť a pravdivosť. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že právny

predchodca žalobcu uzavrel so žalovanou dňa 04.08.2016 Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru Flexipôžička č. XXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej jej poskytol úver vo výške 3.000,- eur. Žalovaná sa zaviazala tento úver splácať v 95 mesačných splátkach po 54,67 eur vždy k 20. dňu v mesiaci. Ročná úroková sadzba bola dojednaná vo výške 15,10 %, RPMN vo výške 16,8 %, a priemerná RPMN vo výške 15,19 %. Splatnosť prvej splátky bola určená na deň 20.09.2016 a termín konečnej splatnosti bol stanovený na deň 20.07.2024. Celková čiastka splatná spotrebiteľom bola stanovená na sumu vo výške 5.223,65 eur. Treťou upomienkou zo dňa 31.12.2021 vyzval právny predchodca žalobcu žalovanú na úhradu dlhu v celkovej výške 175,04 eur, z toho istina vo výške 104,77 eur, úroku vo výške 65,75 eur, úroky z omeškania vo výške 0,52 eur a poplatky vo výške 4,- eur. Súčasne bola žalovaná upozornená, že v prípade nesplnenia dlhu, bude žalobca požadovať vrátenie celej poskytnutej sumy úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti. Výzvou na predčasné splatenie zostatku úveru zo dňa 24.02.2022, oznámil právny predchodca žalobcu žalovanej, že pre neplnenie si zmluvných povinností, a to pre nezaplatenie dlhu, vyhlásil dňom 24.02.2024 predčasnú splatnosť úveru, a vyzval žalovanú na úhradu celého úveru v celkovej výške 1.643,82 eur, pozostávajúcej z istiny vo výške 1.529,21 eur, úrokov vo výške 112,96 eur, a sankčných úrokov vo výške 1,65 eur, a to do 7 dní od doručenia výzvy. Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 19.03.2024, právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej postúpenie pohľadávky zo Zmluvy č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 04.08.2016, a to ku dňu 07.03.2024. Rámcovou zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 13.11.2020, v spojení so Žiadosťou o postúpenie a prevod zo dňa 07.03.2024, postúpil právny predchodca žalobcu, Všeobecná úverová banka, a.s., žalobcovi pohľadávku zo Zmluvy č. XXXXXXXXXXXXXXXX, voči žalovanej, v celkovej výške 2.331,- eur, z čoho istina predstavovala sumu 1.529,21 eur úrok vo výške 644,67 eur a sankčný úrok 157,12 eur.

5. Po oboznámení sa so žalobou a vykonanom dokazovaní súd dospel k právnomu záveru, že žaloba podaná žalobcom je nedôvodná. Po preskúmaní vyššie označenej zmluvy konštatoval, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, ktorej obsah spotrebiteľ nemohol podstatným spôsobom ovplyvniť, pretože táto bola už vopred pripravená, predtlačená. Dodávateľom v tomto prípade bol právny predchodca žalobcu, ktorý pri uzatváraní zmluvy vykonával svoju podnikateľskú činnosť, a spotrebiteľom je žalovaná, ktorá pri uzatváraní zmluvy nevykonávala žiadnu obchodnú, alebo inú činnosť. S poukazom na skutočnosť, že žalobca požadoval uhradiť celý, teda zosplatený dlh, skúmal súd, či k zosplateniu dlhu, a v tej súvislosti následne k postúpeniu pohľadávky, došlo v súlade so zákonom. Ako vyplynulo z ust. § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), účinného v čase zosplatenia úveru, veriteľ mohol žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplatenie niektorej splátky, až najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Z uvedeného tak možno vyvodíť dva základné predpoklady, ktoré musia byť splnené kumulatívne, na to, aby veriteľ mohol úver zosplatiť, a to uplynutie 3 mesiacov od omeškania so zaplatením príslušnej splátky, a upozornenie dlžníka (v postavení spotrebiteľa) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva úver zosplatiť. V rámci upozornenia na možnosť zosplatenia úveru, je veriteľ povinný oboznámiť dlžníka (spotrebiteľa) s tým, že je v omeškani s úhradou dlhu, s ktorou konkrétnou splátkou je v omeškani, a aká je jej výška. Poukázal pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo/2/2023. Súd považoval za nedostačujúce, keď veriteľ oboznámi spotrebiteľa iba s celkovým aktuálnym dlhom bez toho, aby uviedol, s ktorou konkrétnou splátkou, a v akej výške je spotrebiteľ v omeškani. Uvedené je dôležité najmä preto, aby sa spotrebiteľovi poskytla možnosť odvrátenia predčasného zosplatenia úveru tým, že splátku, s ktorou je v omeškani, a pre ktorú mieni veriteľ úver zosplatiť, v celom rozsahu uhradí. Súd dodal, že nie je ničím výnimočným, že veriteľ vyzve dlžníka na úhradu dlhu až po opakovanom porušení povinnosti splácať úver riadne a včas, v dôsledku čoho je dlžná suma vyššia. V prípade, že veriteľ v upozornení na zosplatenie úveru uvedie len celkovú výšku dlhu, nadobúda spotrebiteľ dojem, že len úhradou celej sumy odvráti hrozbu predčasného zosplatenia úveru. Ak by ale veriteľ uviedol konkrétnu splátku s konkrétnou výškou, pre nezaplatenie ktorej hrozí spotrebiteľovi predčasné zosplatenie úveru, jej úhradou, teda čiastočnou úhradou celého dlhu, by spotrebiteľ (hoci len dočasne) odvrátil predčasné zosplatenie úveru. Okrem toho, bez konkretizácie splátky, pre ktorú prišiel o zosplatenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutie oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 OZ). Právny úkon nekonkretizujúci splátku, preto súd považoval za úkon zákon obchádzajúci (nakoľko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a i nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou, či už podľa § 39 alebo § 37 ods. 1 OZ. Poukázal pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Cdo/152/2022. Súd prvej inštancie dospel

k právnenému záveru, že v súdnej veci však výzva na úhradu dlhu (tretia upomienka) zo dňa 31.12.2021, neobsahuje určenie splátky, pre nesplnenie ktorej právny predchodca žalobcu upozorňuje žalovanú na možnosť predčasného zosplatnenia úveru. Rovnako, konkrétnu splátku, pre nezaplatenie ktorej došlo k zosplatneniu úveru, neobsahuje ani výzva na predčasné splatenie zostatku úveru zo dňa 24.02.2022. Konštatoval preto, že k zosplatneniu úveru nedošlo v súlade so zákonom, a je neplatné.

6. Súd dodal, že ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len ZoB), účinného v čase postúpenia pohľadávky, umožňovalo banke postúpiť len splatnú pohľadávku. Keďže v danom prípade k zosplatneniu úveru nedošlo zákonom predpísaným spôsobom, a úver poskytnutý žalovanej nie je splatný, nemohol právny predchodca žalobcu platne postúpiť žalobcovi pohľadávku voči žalovanej. Právny predchodca žalobcu však napriek zákonnej úprave nesplatnú pohľadávku žalobcovi postúpil, a preto súd dospel k právnenému záveru, že zmluva o postúpení pohľadávky je pre rozpor so zákonom neplatná. Následkom neplatnosti tejto zmluvy je absencia aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, a preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

7. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V predmetnej veci mala plný úspech žalovaná, z obsahu spisu však nevyplynuli žiadne trovy, ktoré by jej v súvislosti s týmto konaním vznikli, a preto jej súd nárok na náhradu trov konania nepriznal.

8. Proti tomuto rozsudku podal proti výroku II. a III. včas odvolanie žalobca. Uviedol, že odvolanie podáva v súlade s ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. K platnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti – právna otázka tzv. kvalifikovanej výzvy, poukázal na skutočnosť, že rozhodnutie súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je všeobecnými súdmi (vrátane Najvyššieho súdu Slovenskej republiky) rozhodovaná nejednotne, a to konkrétne v otázke, či je veriteľ povinný za dodržania podmienok uvedených v ust. § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ v podaní, ktorým upozorňuje na možné uplatnenie zosplatnenia v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ uvádzať, pre ktorú konkrétnu splátku hodlá pristúpiť, resp. pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky, t. j. či je skutkové vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej by mohlo dôjsť (vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ) / došlo (vo výzve, ktorou sa uplatňuje právo na vyhlásenie splatnosti podľa § 565 OZ), k uplatneniu práva podľa § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ, náležitosťou týchto právnych úkonov, ktorej prípadné neuvedenie by spôsobovalo neplatnosť uplatnenia práva. K tejto otázke zaujal stanovisko dovolací súd aj v iných rozhodnutiach (teda nielen v rozhodnutí senátu 5Cdo Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré súd prvej inštancie poukázal), a to napr. v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30.01.2024, sp. zn. 5Cdo/224/2021 z 30.11.2022, a poukázal i na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS. 242/2007 z 03.07.2009 a na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 640/2014 z 01.04.2015. Tvrdil, že žalovaná sa pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru omeškala (viac ako tri mesiace) s úhradou dohodnutých mesačných splátok, ktoré neplnila riadne a včas, pričom na možnosť banky vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru v prípade, ak dlžnú sumu neuhradí, bola upozornená výzvou zo dňa 31.12.2021, a to v súlade s § 53 ods. 9 OZ. Následne – v súlade s ust. § 565 OZ (za súčasného splnenia podmienok podľa § 53 ods. 9 OZ), postupca podaním zo dňa 24.02.2022 označeným ako „Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ uplatnil právo na zaplatenie všetkých splátok pre neplnenie splátkového kalendára, v dôsledku čoho sa stal úver splatným v celom rozsahu. Mal za to, že veriteľ nie je povinný uvádzať konkrétnu splátku, pre ktorú sa veriteľ chystá, prípadne pre ktorú veriteľ pristúpil k vyhláseniu splatnosti úveru. Poukázal na to, že zo zákonných ustanovení vyplýva, že na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je potrebné, aby: 1. bola táto možnosť dohodnutá (bez akýchkoľvek zákonných náležitostí tejto dohody), 2. bol dlžník v omeškaní aspoň tri mesačné splátky, 3. bol dlžník na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti veriteľom upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní pred uplatnením tohto práva – pričom veriteľ v oznámení o zosplatnení nie je povinný špecifikovať, s ktorou konkrétnou splátkou sa dlžník omeškal – a teda pre ktorú splátku k zosplatneniu došlo. Zastával právny názor, že zo strany veriteľa nedošlo pri uplatnení práva podľa ust. § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ, k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti. V konaní bolo riadne preukázané, resp. nebolo ani sporné, že možnosť zosplatnenia úveru bola medzi postupcom a žalovanou dohodnutá. Žalovaná bola preukázateľne v omeškaní so zaplatením splátok viac ako tri mesiace, pričom bolo zároveň preukázané, že postupca upozornil žalovanú v lehote nie kratšej ako 15 dní na možné uplatnenie práva v zmysle ust. § 565 OZ. V zmysle vyššie uvedeného mal za to, že postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 24.02.2022 v súlade s ust. § 565 OZ a v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky (R7/2023) pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.11.2021, a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ. Zdôraznil, že v žiadnom prípade sa nemožno stotožniť s právnym názorom súdu, v zmysle ktorého je potrebné vo výzvach, resp. v zosplatnení uvádzať (špecifikovať), s ktorou konkrétnou splátkou sa dostala žalovaná do omeškania, inak je takýto jednostranný právny úkon nezrozumiteľný a neurčitý, nakoľko to nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu. Mal za to, že pokiaľ by zákonodarca vyžadoval presnú špecifikáciu splátky, pre ktorú došlo k zosplatneniu vo výzve podľa § 565 OZ, uviedol by to *expressis verbis* v tomto zákonom ustanovení. Žalobca ďalej v nadväznosti na rozhodnutie súdu uviedol, že určenie, pre nezaplatenie ktorej konkrétne určenej splátky nastalo zosplatnenie dlhu, je právnym posúdením, t. j. výhradne na posúdení súdu a žalobca nemá povinnosť vec právne kvalifikovať, ale len skutkovo vymedziť, čo napokon aj urobil. Platí zásada *iura novit curia*, podľa ktorej súd pozná právo a len súd je oprávnený vykladať a aplikovať právne predpisy v civilnom konaní (na rozdiel od žalobcu), inak povedané, (nesprávne) skutkové tvrdenie veriteľa je bez právneho významu, ak zákon výslovne uvádza opak, pričom poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. mája 2020, sp. zn. 4Cdo 9/2017, tiež na viaceré uznesenia krajských súdov. Žalobca považoval napadnuté rozhodnutie súdu za nekonzistentné s rozhodovacou praxou ostatných krajských súdov, prikláňajúce sa k ojedinelým rozhodnutiam, a teda aj za nepredvídateľné, čo zakladá porušenie práva na spravodlivý súdny proces na úkor žalobcu. Poukázal na to, že obdobne vo veciach, v ktorých sa riešilo, pre ktorú splátku bol veriteľ oprávnený zosplatniť úver a od kedy je potrebné počítat začiatok premlčacej doby v spotrebiteľských veciach, bolo rozhodnuté aj v uzneseniach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky so sp. zn. 7Cdo/268/2020, 4Cdo/201/2022, 1Cdo/53/2021, 4Cdo/231/2021, 9Cdo/368/2021, 4Cdo/23/2021, 2Cdo/332/2021, 6Cdo/71/2022, 2Cdo/272/2021, 1Cdo/61/2022, 4Cdo/250/2021, 4Cdo/262/2021, 2Cdo/298/2021, 4Cdo/221/2022, 6Cdo/64/2021, 9Cdo/98/2022, 1Cdo/143/2022, 6Cdo/87/2023, ktoré podľa názoru žalobcu predstavujú ustálenú judikatúru dovolacieho súdu, od ktorej sa súd odklonil napriek tomu, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia existovali a sú všeobecne známe, podľa ktorých povinnosť „uviesť rozhodnú splátku v zosplatňujúcej výzve, resp. aj vo výzve pred zosplatnením“ nemôže obstať. V posudzovanom prípade podľa žalobcu došlo v súlade s ust. § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru pre nesplnenie splátky splatnej dňa 20.11.2021. Tvrdil, že je bez právneho významu, ak by veriteľ v uvedenom podaní „určil“ inú splátku, resp. prípadne aj priamo túto splátku, nakoľko uvedené je bez pochyb právnym posúdením, a to je výlučne vecou súdu. Zastával právny názor, že v súdenom prípade došlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru a tým pádom aj k platnému postúpeniu pohľadávky, nedošlo k porušeniu ust. § 525 OZ, k postúpeniu došlo po tom, čo sa stal úver predčasne splatným, a teda nedošlo ani k porušeniu ust. § 92, ods. 8 ZoB, a preto je žalobca v konaní aktívne vecne legitimovaný. Žalobca podporne poukázal aj na aktuálnu novelizáciu ustanovenia § 53 OZ účinnú od 01.11.2024, na všeobecnú časť dôvodovej správy k uvedenej novelizácii. Považoval za zrejmé, že ani po novelizácii nie je obligatórnou náležitosťou výzvy uvedenie konkrétnej splátky, resp. jej špecifikácia, ale postačujúcim údajom na platné zosplatnenie je uvedenie sumy, s ktorou je dlžník v omeškani. Výklad právnych predpisov zo strany súdu preto nemožno akceptovať aj z tohto dôvodu, lebo je zrejmé, že je v priamom rozpore s úmyslom zákonodarcu a navyše vnáša do problematiky spotrebiteľských sporov značnú právnu neistotu. Žalobca ešte v súvislosti s určitou právneho úkonu uviedol, že sa nestotožňuje ani s tým, že by bez uvedenia splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu v upozornení na možné zosplatnenie, resp. v samotnom úkone, ktorým veriteľ dosiahol splatnosť dlhu dlžníka, boli takéto právne úkony neurčité. Rovnako z obsahu zosplatnenia je zrejme vôľa veriteľa, aby nastala splatnosť celej pohľadávky z dôvodu porušenia povinností na strane dlžníka – nedodržania jeho platobnej disciplíny. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu podľa jeho názoru absentuje vysvetlenie, v čom identifikoval neurčitosť právnych úkonov, t. j. ako konkrétne sa pri absencii určenia splátky, ktorá vyvolala zosplatnenie, prejavil vnútorný rozpor takýchto úkonov. Z uvedeného dôvodu mal za to, že rozsudok súdu je potrebné zrušiť, nakoľko právne závery v ňom uvedené sú nesprávne. Žalobca záverom zhrnul argumenty a navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie preskúmal a v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si vyčíslil trovy odvolacieho konania, ktoré bližšie rozpisal.

9. Žalovaná sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadřila. Odvolanie jej bolo doručené fikciou doručenia, pretože si ju neprevzala v odbernej lehote.

10. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonnej lehote, stranou sporu v neprospech ktorej bolo rozhodnuté a proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné odvolanie, vec preskúmal v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania žalobcu,

bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a contrario, a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny.

11. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým súd rozhodol o zastavení konania v časti 100,- eur odvolaním napadnutý nebol, preto je v tejto časti právoplatný a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

12. Odvolací súd preskúmaním veci v rozsahu a z dôvodov odvolania žalobcu dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol v napadnutej časti správne, keď žalobu zamietol z dôvodu, že v predmetnej veci vyhlásenie mimoriadnej splatnosti celého spotrebiteľského úveru nebolo platné, pretože veriteľ-postupca v ňom neuviedol (nekonkretizoval), pre ktorú omeškanú splátku využil svoje právo podľa § 565 OZ. Následne, ak nedošlo k platnému zosplatneniu spotrebiteľského úveru, nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu, ktorý nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby.

13. So záverom súdu prvej inštancie žalobca vo svojom odvolaní nesúhlasí, tvrdiac, že došlo k riadnemu zosplatneniu spotrebiteľského úveru, keď veriteľ nemá povinnosť v úkone zosplatnenia alebo v upozornení podľa § 53 ods. 9 OZ uvádzať omeškanú splátku, pre ktorú dlžníka upozorňuje na možnosť zosplatnenia spotrebiteľského úveru, resp. už využíva toto svoje právo, pričom poukazuje na početnú judikatúru súdov.

14. Z dokazovania vykonaného vo veci súdom prvej inštancie mal i odvolací súd za preukázané, že v súdnej veci Výzva na úhradu dlhu zo dňa 31.12.2021 (č. I. 61), neobsahuje určenie splátky, pre nespĺnenie ktorej právny predchodca žalobcu – F. G. H., I., upozorňuje žalovanú na možnosť predčasného zosplatnenia úveru. Ďalej bolo vykonaným dokazovaním pred súdom prvej inštancie preukázané, že konkrétnu splátku, pre nezaplatenie ktorej došlo k zosplatneniu úveru, neobsahuje ani Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru zo dňa 24.02.2022 (č. I. 45). Súd prvej inštancie preto správne i podľa odvolacieho súdu s poukazom na tieto skutočnosti dospel k záveru, že k zosplatneniu úveru nedošlo v súlade so zákonom, a preto je neplatné.

15. Následne správne súd prvej inštancie poukázal na to, že ust. § 92 ods. 8 ZoB účinného v čase postúpenia pohľadávky, umožňovalo postupcovi – Všeobecnej úverovej banke, a.s., postúpiť len splatnú pohľadávku. Keďže v danom prípade nedošlo k predčasnému zosplatneniu úveru zákonom predpísaným spôsobom, nemohol právny predchodca žalobcu platne postúpiť postupníkovi – žalobcovi pohľadávku voči žalovanej. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 13.11.2020 (č. I. 18 a nasl.), je pre rozpor so zákonom neplatná, následkom tejto neplatnosti je absencia aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, v dôsledku čoho súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

16. Odvolací súd v prvom rade poukazuje, že súd prvej inštancie v danej veci zistený skutkový stav posudzoval podľa správnych zákonných ustanovení, ktoré správne aplikoval na prejednávajúcu vec a zohľadnil i judikatúru Najvyššieho súdu SR, v ktorej došlo k ustáleniu právneho názoru, týkajúceho sa povinnosti označiť splátku, pre ktorú veriteľ pristupuje k predčasnému zosplatneniu úveru.

17. Je nutné dať za pravdu žalobcovi, že existoval zásadný rozpor ohľadom náležitostí/obsahu zosplatňujúcej výzvy (resp. výzvy, ktorá zosplatneniu predchádza - upozornenie na možnosť využitia práva veriteľa na zosplatnenie úveru), kedy dochádzalo z dôvodu (diametrálne) odlišného posudzovania predmetnej právnej otázky súdmi na všetkých úrovniach k právnej neistote na strane subjektov súkromnoprávných vzťahov v širšom rozsahu. V súčasnosti je však potrebné uviesť, že aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako najvyššej súdnej inštancie všeobecného súdnictva Slovenskej republiky, ktorá dbá na zjednocovanie výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, sa práve za účelom nastolenia právnej istoty na strane subjektov súkromnoprávných vzťahov priklonila k výkladu dotknutých zákonných ustanovení v tom zmysle, ako ho v tejto veci vyslovil súd prvej inštancie.

18. Nejde pritom len o uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo/2/2023 z 25. januára 2024, na ktoré poukazoval vo svojom rozhodnutí súd prvej inštancie. Už v uznesení, sp. zn. 2Cdo/149/2021 zo dňa 6. septembra 2023 sa Najvyšší súd Slovenskej republiky nijako nevymedzil proti právnenému záveru odvolacieho súdu, že upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie práva podľa § 565 OZ, musí obsahovať identifikáciu konkrétnej splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní, a že možnosť veriteľa

žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky vzniká len vtedy, ak je dlžník v omeškaní s tou konkrétnou splátkou, vo vzťahu ku ktorej bol upozornený na uplatnenie tohto práva. Najvyšší súd Slovenskej republiky tu dal do pozornosti svoje rozhodnutia týkajúce sa zaplatenia celej pohľadávky pri strate výhody splátok (§ 565 v spojení s § 53 ods. 9 OZ) a plynutia premlčacej doby (§ 101 a § 103 OZ) pri spotrebiteľských zmluvách, a to uznesenie z 29. novembra 2022, sp. zn. 7Cdo/268/2020 (R 71/2018), uznesenie z 30. novembra 2022, sp. zn. 5Cdo/224/2021, uznesenie z 15. decembra 2022, sp. zn. 4Cdo/132/2021, uznesenie z 31. januára 2023, sp. zn. 5Cdo/26/2022 a uznesenie z 31. januára 2023, sp. zn. 9Cdo/368/2021 a uviedol, že aj keď je v týchto rozhodnutiach prioritne riešená otázka začiatku plynutia premlčacej doby pri uplatnení zaplatenia celej pohľadávky pri strate výhody splátok, tak zároveň je tam zdôraznená aj potreba identifikácie splátky, pre ktorú nastáva splatnosť celého dlhu v zmysle § 565 OZ a prepojenosť tohto zákonného ustanovenia na § 53 ods. 9 OZ.

19. Aj v uznesení, sp. zn. 5Cdo/197/2024 z 26. júna 2024 Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 a § 53 ods. 9 OZ, pre platný právny úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva), presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatniť celý dlh. Identifikácia splátky je potrebná z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premlčacej lehoty, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, že zaplatením akej sumy zabráni zosplatneniu úveru. Je to podstatná informácia najmä v situáciách, pokiaľ predtým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky, kedy by mohol byť úver zosplatnený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený. Tento svoj právny názor zopakoval Najvyšší súd Slovenskej republiky aj vo svojom uznesení, sp. zn. 6Cdo/15/2023 zo dňa 25. septembra 2024 a odkázal naň aj v rozsudku, sp. zn. 5Cdo/188/2023 zo dňa 31. júla 2024.

20. Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, prijíma uvedený výklad dotknutých zákonných ustanovení Najvyšším súdom Slovenskej republiky v tom zmysle, že veriteľ má právo žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky úveru len vtedy, ak je dlžník v omeškaní s tou konkrétnou splátkou, vo vzťahu ku ktorej bol upozornený na uplatnenie tohto práva v zmysle § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ. Ak upozornenie veriteľa na možnosť využitia tohto práva identifikáciu konkrétnej omeškanej splátky úveru neobsahuje, je takýto právny úkon neurčitý a dôsledkom toho podľa § 37 ods. 1 OZ neplatný. Pre následné vyhlásenie splatnosti celého úveru veriteľom tak neboli splnené zákonné podmienky stanovené v § 53 ods. 9 OZ /absentuje platné a účinné upozornenie dlžníka veriteľom na možnosť využitia práva na vyhlásenie splatnosti celého úveru/, a preto je aj tento právny úkon, pre rozpor so zákonom podľa § 39 OZ, neplatný. Ak potom veriteľ postúpil na tretiu osobu svoju pohľadávku voči dlžníkovi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je aj takýto právny úkon neplatný, pretože predmetom postúpenia môže byť pohľadávka zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

21. Uvedené závery vyslovuje odvolací súd uvedomujúc si skutočnosti, že samotný Občiansky zákonník v § 53 ods. 9, prípadne v § 565, a ani iný všeobecne záväzný právny predpis, výslovne nestanovuje ako obligatórnu náležitosť upozornenia veriteľa dlžníkovi na možnosť využitia práva na vyhlásenie splatnosti celého úveru identifikáciu konkrétnej omeškanej splátky úveru. Určitosť právneho úkonu, ako požiadavka na jeho obsahové náležitosti, však nie je naplnená len uvedením obligatórnych náležitostí, ktoré pre konkrétny právny úkon stanovuje právny poriadok. Aj pri ich uvedení v právnom úkone musí byť z právneho úkonu pre adresáta právneho úkonu vôľa konajúceho subjektu výkladom objektívne pochopiteľná, teda bez rozumných pochybností adekvátne vnímateľná. Právny úkon aj pri uvedení obligatórnych náležitostí stanovených vo všeobecne záväznom právnom predpise musí mať určitú kvalitu, aby bol pre jeho adresáta poznateľný obsah prejavenej vôle konajúceho subjektu.

22. V intenciách vyššie uvedeného v danej veci teda nestačí, že veriteľ vo svojom úkone podľa § 53 ods. 9 OZ, upozorní dlžníka-spotrebiteľa na možnosť využitia práva podľa § 565 OZ /teda na zosplatnenie celého úveru/, pretože Občiansky zákonník stanovil, že toto upozornenie je, spolu s omeškaním so zaplatením splátky trvajúcim viac ako tri mesiace, predpokladom na vyhlásenie predčasnej splatnosti celého dlhu veriteľom. Dlžníkovi-spotrebiteľovi tak musí byť zrejmé, pre ktorú konkrétnu omeškanú

splátku úveru veriteľ zvažuje možnosť využiť svoje právo na vyhlásenie splatnosti celého dlhu. Len pri takto objektívne poznateľnej vôli veriteľa je dlžník schopný verifikovať dĺžku svojho omeškania so zaplatením konkrétnej splátky, a tým aj "vážnosť hrozby" predčasného zosplatnenia a vyhlásenie splatnosti celého dlhu odvrátiť tým, že konkrétnu omeškanú splátku zaplatí. Ako zdôraznil Najvyšší súd Slovenskej republiky, identifikácia splátky je potrebná pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, že zaplatením akej sumy zabráni zosplatneniu úveru. Je to podstatná informácia najmä v situáciách, pokiaľ predtým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky, kedy by mohol byť úver zosplatnený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený /uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo/197/2024 z 26. júna 2024/.

23. Nepostačuje preto, ako uviedol žalobca vo svojom odvolaní, že z obsahu upozornenia veriteľa na možnosť zosplatnenia je celkom zrejmý úmysel veriteľa, t. j. upozornenie dlžníka v súlade s § 53 ods. 9 OZ na to, že je v omeškaní po dobu viac ako 3 mesiacov, je z neho zrejmá aj celková výška jeho omeškania a rovnako upozornenie na to, že v prípade, ak omeškané plnenie neuhradí v dodatočnej lehote, je veriteľ oprávnený žiadať o zaplatenie celej pohľadávky. Pri takto prejavenej vôli veriteľa nemá dlžník možnosť verifikovať svoje omeškanie, teda so zaplatením ktorej splátky a ako dlho je v omeškaní, a tak ani nemôže zabrániť zosplatneniu celého dlhu zaplatením konkrétnej omeškanej splátky. Tento úkon veriteľa tak potom dlžníka "núti" uhradiť celú veriteľom v upozornení vyčíslenú dlžnú sumu, aby sa vyhol zosplatneniu celého dlhu. Odvolací súd pritom nerozporuje, že na zaplatenie celej, v upozornení vyčíslenej dlžnej sumy, môže mať veriteľ právo /ak je teda dlh vyčíslený veriteľom riadne/, na druhej strane ale "hrozbu" zosplatnenia môže veriteľ využiť len pre prípad, že tu je dlžná splátka, s ktorou je dlžník v omeškaní po dobu dlhšiu ako tri mesiace, nie akákoľvek dlžná splátka. Upozornenie veriteľa podľa § 53 ods. 9 OZ totiž nemá byť prostriedkom, ktorý dlžníka bude viesť k zaplateniu celého jeho doposiaľ splatného dlhu, ale len toho dlhu, pre ktorý by mohol veriteľ vyhlásiť predčasnú splatnosť dlhu.

24. Podľa názoru odvolacieho súdu, neobstojí ani tvrdenie žalobcu /s poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky/, že úloha všeobecného súdu pri hľadaní riešenia súdnej právnej veci a interpretácii relevantných právnych úkonov nespočíva vo "vyhľadávaní" dôvodov neurčitosti predmetu zmluvy (prípadne iných dôvodov jeho neplatnosti), ale v poskytnutí súdnej ochrany účastníkom občianskeho súdneho konania a táto má byť založená okrem iného aj na zohľadnení a plnej aplikácii všetkých zákonných kritérií platných pre výklad právnych úkonov a súčasnej preferencii výkladu v prospech platnosti, a nie neplatnosti právneho úkonu. V spotrebiteľských veciach, akou je aj predmetná právna vec, sa spotrebiteľ v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti. Vzhľadom na takéto znevýhodnené postavenie musí konajúci súd pri rozhodovaní o právach a povinnostiach zo spotrebiteľskej zmluvy (teda aj pri žalobách na plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy ako je táto), nahraďiť formálnu rovnováhu skutočnou rovnováhou. To platí aj pri skúmaní výkladu právnych úkonov adresovaných dodávateľom spotrebiteľovi napr. výzva na plnenie omeškanej splátky podľa § 53 ods. 9 OZ. Ak zákon stanovil, že veriteľ môže pristúpiť k predčasnému zosplatneniu len vtedy, ak je dlžník-spotrebiteľ v omeškaní s plnením splátky po dobu najmenej tri mesiace a veriteľ súčasne upozornil dlžníka-spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva, môže priemerný spotrebiteľ legitímne očakávať, že zaplatením takejto omeškanej splátky sa vyhne následku predčasného zosplatnenia celého dlhu, a preto je oprávnený očakávať, že dodávateľ ho vo svojej výzve zrozumiteľne vyzve na zaplatenie tejto konkrétnej omeškanej splátky. Len takýmto spôsobom môže byť naplnený účel samotnej výzvy veriteľa dlžníkovi-spotrebiteľovi pred predčasným zosplatnením, ktorým nie je vytvorenie nástroja pre dodávateľa, ktorý spotrebiteľa svojou výzvou s "hrozbou" zosplatnenia pohne k zaplateniu jeho omeškaneho dlhu, ale vytvorenie dodatočného časového rámca, v ktorom sa môže spotrebiteľ splnením omeškanej splátky vyhnúť zosplatneniu celého dlhu. Preto musí konajúci súd, ktorý má zaistiť plnú mieru ochrany práv spotrebiteľa, trvať na uvedení konkrétnej omeškanej splátky vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ, aj pri vedomí si zásady preferencii výkladu v prospech platnosti, a nie neplatnosti právneho úkonu.

25. Podľa názoru odvolacieho súdu, neobstojí ani námietka žalobcu o nedostatočnom odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne

predpisy, ktoré i správne vyložil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Prijaté závery vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám riadneho odôvodnenia rozsudku podľa § 220 ods. 2 až 4 CSP.

26. Odvolací súd pripomína, že za procesnú vadu konania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie nestotožňuje a že súd neodôvodnil rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že odvolateľ nesúhlasí so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k záveru o naplnení dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

27. Z uvedených dôvodov odvolací súd za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP.

28. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP v napadnutej časti, ako vecne správny potvrdil.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní mala plný úspech žalovaná, žalobca úspech v odvolacom konaní nemal, a preto jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)
- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolateľ má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).